

Před čtyřiceti roky jsem byl v častém kontaktu se svým přítelem Karlem. Chodili jsme spolu na obědy do „závodky“ a občas jsem mu přišel naproti na jeho pracoviště – měl jsem ho na cestě k obědu. Na Karlově pracovišti jsem vídal starší paní, která mě vždycky vítala s úsměvem – byli jsme si navzájem sympatičtí.

Před sedmi roky jsem tuto paní náhodou potkal na náměstí – oba jsme byli typičtí „ex-tesláci“- v důchodu a paní už několik let vdova. Radostně zahlaholila „Víte, že jsem na vás v poslední době často vzpomínala“, a to proto, že jí po manželovi zůstala fotografická výbava a ona neví, jestli je to ještě prodejné, eventuálně za kolik. Skončilo to tím, že jsem získal do své sbírky gratis několik zajímavých přírůstků („Když to není prodejné a máte o to zájem, tak si to nechte!“)

Další náhoda – potkali jsme se před čtrnácti dny zase na náměstí – a opět, že na mne myslela – tentokrát kvůli „promítačce“. Ujistil jsem ji, že v mé sbírce mám asi osm projektorů a že jsem přinejmenším zvědavý, o co se vlastně jedná. „Tak pojdte se mnou, můžete si ji rovnou odnést!“

V předsíni bytu otevřela skříň a já jsem zíral – sada elektrických měřicích přístrojů, osciloskop,... mezi tím spousta knih – to všechno prý přijde do sběrného dvora k likvidaci – leč údajnou promítačku ne a ne najít. Na horní polici trůnila uprostřed veliká tlustá kniha, už na první pohled velice stará, a bránila pohledu za ni. „Můžete ji podržet, jestli se za ní promítačka neschovává?“ Rozepnul jsem dvě mosazné spony, které knihu držely zavřenou – a doslova ztuhl: vítala mne „Biblia sacra, to gest Biblí Swatá aneb wssecka swatá písma Starého y Nowého Zákona... nowě vydána... Léta Páně MDCCXLV“ (neboli 1745!); přesto, že byl tisk švabachem, titulní list jsem přelouskal celkem snadno...

Tedy něco, o čem jsem (myslel jsem, že marně, už kvůli předpokládané ceně) dávno snil! Ale snažil jsem se zachovat čestně: „To je veliká vzácnost, mnohý sběratel by ji dobře zaplatil!“ Odpověď mne znova zmrazila: „Jestli se vám líbí, tak si ji vezměte!“ Ani nevím, jak jsem se dostal na čerstvý vzduch a jestli jsem vůbec poděkoval.

Po několika dnech, kdy jsem stále nemohl uvěřit svému štěstí, jsem se rozhodl, že musím milé paní aspoň poděkovat – nemohl jsem se na ni dozvonit, tak jsem do její dopisní schránky protlačil aspoň pytlík kafe s vizitkou. Reakce přišla asi za hodinu – telefonovala: „Už jsem tu promítačku našla, kdy se s ní mohu u vás zastavit?“

No – nakonec nešlo o promítačku, ale o kameru „osmičku“, která je taky sama o sobě rarita – ale v porovnání s oním darem nestojí za řeč.

A to ještě dnes jsou lidé, kteří zpochybňují vliv Tesly na město Rožnov – no myslíte, že bych jako pracovník nějaké bezvýznamné provozovny ve valašském městečku získal tak kuriózní životní dar?

Pavel Hon